

i den senere Tid. Det ærede Medlem havde ogsaa selv en Følelse af dette i Gaar, idet han i Anledning af en Afbrydelse refererede eller berørte et Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Sundhedsvedtægten for Bogtrykkerier, som blev vedtaget i Fjor Efteraar af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Den var fremkommen paa sædvanlig Maade. Sundhedskommissionen havde fremsat et Forslag til Kommunalbestyrelsen, Magistraten havde indstillet dette Forslag til Borgerrepræsentationen, og denne underkastede Sagen en omhyggelig Overvejelse og Undersøgelse og kom til et enstemmigt Resultat. Et om Sagen nedsat Udvalg, i hvilket der sad en Bogtrykker, altsaa en Mand, der driver praktisk Bogtrykkervirksomhed, desuden Formanden for Kjøbenhavns Industriforening, Repræsentant altsaa for de industri-drivendes Interesser, og adskillige andre — jeg havde selv den Ære at være Medlem af og Formand og Ordfører for det paagældende Udvalg — forelagde enstemmig i Borgerrepræsentationen en Sundhedsvedtægt for Bogtrykkerier, hvortil Repræsentationen og Magistraten sluttede sig. Denne Sundhedsvedtægt indeholdt en hel Række Forbedringer af Sundhedsforholdene og gik dog paa den anden Side ikke videre, end at den fulgte Forslag, som tidligere vare vedtagne, bl. a. om Forholdene i Bagerier og Brødudsalg, og endvidere sluttede den sig til den Lov, som var bleven vedtagen, men endnu ikke var traadt i Kraft, angaaende Fabrikker og fabrikmæssig drevne Virksomheder, saa at den ikke paa nogen Maade kunde siges at staa i Strid hverken med bestaaende Vedtægter eller med den Lovgivning, som skulde træde i Kraft. Tværtimod, vi havde netop bestræbt os for at faa den til at føje sig ind under dette. Til Trods derfor nægtede den højtærede Minister at stadfæste denne Sundhedsvedtægt og gjorde det med den Motivering, at denne Sag kom ind under den allerede vedtagne, men endnu ikke i Kraft traadte Fabriklov. Det er muligt, at den højtærede Minister har Ret i dette Forhold. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der ikke havde været det mindste til Hinder for, at man paa det Tidspunkt, hvis man da sympatiserede med disse Bestræbelser, kunde have godkendt denne Vedtægt, da den jo ikke paa noget Omraade kom i Strid med den Lov, som endnu ikke var traadt i Kraft.

Nu vel, dette var et Eksempel. Det vedrører ikke absolut Boligerne, det ved-

rører de Forhold, hvorunder der skal arbejdes, men det spiller jo en ganske overordentlig stor sanitær Rolle, og jeg fik det Indtryk, at her var noget af et Systemskifte, som ikke just gik i den rigtige Retning. Dette fik jeg dog langt stærkere bekræftet, da der i Forsommeren forefaldt en anden Begivenhed. Efter at Sundbyerne vare indlemmede i Kjøbenhavn i Henhold til en tidligere Lov, blev der foretaget enkelte Rettelser i Bygningsreglementerne for Sundbyernes og Nathanael Sogn paa Amager. Mellem disse var blandt andet ogsaa den, at en vis Zone, d. v. s. en Del af disse Sogne, som nu henlaa væsentlig som Agerjord, skulde være underkastet strengere Bebyggelsesregler end den øvrige Del. Det daværende og ogsaa nuværende Sogneraad derude fremsatte et Forslag derom og udpegede en Linie, uden for hvilken man kunde forlange det, man ønskede: større ubebyggede Arealer, netop for at komme til sundere og bedre Beboelsesforhold end dem, der herske inde i Byen, altsaa netop for at naa det, som det ærede Medlem sigtede til. Det blev ogsaa vedtaget, og det er Bestemmelser, som gælde baade for Frederiksberg og Valby, altsaa slet ikke ny Bestemmelser. Disse bleve ogsaa godkendte den Gang af den højtærede Justitsminister, men saa viste det sig, da vi naaede hen paa Forsommeren, at der kom nogle Folk, som mente, at deres Interesser ikke bleve fuldt varetagne herved, fordi de havde købt, spekuleret og projekteret, og de ønskede derfor Dispensation fra denne Vedtægt, idet de ønskede at bebygge et større Areal, end de havde Tilladelse til i Henhold til Vedtægten. Kjøbenhavns Magistrat mente, at man kunde gøre en lille Indrømmelse. Jeg indrømmer, at denne Magistratens Stilling ikke var saa udmærket god, men man var dog paa den anden Side i det store og hele imod at give en saadan Dispensation, idet man gjorde gældende, at hvis enkelte kunde faa Dispensation, kunde man ikke med Rette vente andet, end at andre, som maaske ogsaa havde spekuleret med disse Formaal for Øje, ogsaa kunde forlange Dispensation. Stillingen blev da denne, at Borgerrepræsentationens store Flertal fraraadede at give Dispensation, og i Magistraten var der ogsaa kun et Mindretal, som tilraadede at give en ringe Dispensation. Saa gik Sagen til Ministeren igen, og Ministeren gav Dispensation helt og fuldt til dem, der ønskede den. Jeg beklager i meget høj Grad, at Ministeren har gjort dette. Jeg